

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201199712/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

VIII

MODERS VINDUE

Tilhøjre for Entreen laa Dagligstuen, som var noget af det største i Verden.

Stuen var paa 3 Fag, ved det øverste af dem stod en Forhøjning med et Sybord og en lav Lænestol. Og her sad Moder, og Vinduet var Moders Vindue. Ved det Vindue sad hun og arbejdede ustandseligt paa Vedligeholdelsen af vor Garderobe.

Vi sled meget, og der var mange Par Strømper at stoppe for Moders flittige Fingre.

Og samtidig fulgte hun fra sit Vindue alt, hvad der foregik paa Gaarden. Det var Hovedkvarteret, hvor alle Traade løb sammen.

Naar noget gik os imod, kom vi alle til Moders Vindue og klagede. Jens Frederik kunde for Eksempel komme og sige:

— Di sloer mig, Mover!

Moder vendte Hovedet bort og blev ved med at sy.

Jens Frederik kom igen:

— Di *har* slaaet mig, Mover!

Og var det slemt, saa blæste Moder paa den mishandlede Haand. Ellers svarede hun blot:

— Saa slaa igen og pil af!

Legede vi Hest, skulde vi altid hen foran Moders Vindue og vise, hvor flot vi var kørende. Eller jeg kunde tage en af Pigerne Kjoler paa for at være en Kælling, som havde faaet et Barn — saa skulde jeg hen til Moder og have gode Raad med Hensyn til Barnets Pleje. I alt, hvad vi foretog os, spillede Moders Vindue den største Rolle, og jeg kan slet ikke tænke, at det Vindue ikke havde været.

Og det var ikke alene os Børn, der søgte hen til det Vindue. For alle Gaardens Folk var Vinduet det Centrum, de søgte hen til. Trak det op til Tordenvejr, kom Jeppe og meldte: „Nu trækker hun sammen!“ Og var det galt med Mor Ellens Ben, kom Jeppe ogsaa og klagede sin Nød. Og Pigerne kom til Vinduet og aflagde Rapport om, hvad der

var sket: Nu var der fundet en Hønserede i Laden, og nu havde den sortbrogede Ko faaet en Kalv.

Ogsaa Gaardens Gæster gjorde deres Opvartning ved Moders Vindue. Det vendte ud mod den lange Allé, der førte op til Gaarden, saa Moder derfra kunde se enhver, der kom op ad Alleen.

Her udenfor „fenstrede“ Gæsterne, inden de kom videre. Her kom Remien fra Christiansdal, Svendsen fra Helgenæs, Jessen fra Adserstrup, Schouboe fra Abildtorpe, Neergaard fra Ladegaarden o. s. v.

Naar Remien sagde Nej Tak til at komme indenfor, var det som Regel med den Motivering:

„Mit Loch venter mig med Kalvesteg!“

Loch var Navnet paa hans Husbestyrerinde. Hun elskede os Børn, og hun stod for os som Eventyrets gode Fe. Thi hos hende fik vi Pandekager med *baade* Syltetøj og Sukker. Mens vi hjemme stod overfor Alternativet: enten Syltetøj eller Sukker.

Ved Fastelavn stillede udenfor Moders Vindue alle Branderslevs Børn, udmajede paa det frygteligste, og sang følgende Vise:

Her kommer et Par Fyre med lidt Skæg,
med lidt Skæg,
Som gerne vilde be om et Par Æg,
et Par Æg.
Men har De kun en Skilling, saa lad gaa,
saa lad gaa,
det kan vi ogsaa skrive under paa,
under paa.

Og til Moders Vindue knyttede sig forskellige hjemlige Ceremonier.

Ud paa Sommeren, naar der var afmejet, stillede Høstfolkene sig op udenfor og sleb deres Leer. Det betød, at de skulde have Brændevin.

Og i Høstens Tid, naar det sidste Læs blev kørt ind, holdt det stille udenfor Moders Vindue, og Folkene gjorde Honnør. Det betød, at de skulde have Æbleskiver og Puns.